

Список використаних джерел:

1. Петров В. В. Воєнно-інформаційна безпека України за умов посилення загроз інформаційних війн: автореф. дис. ... канд. політ. наук: спец. 21.01.01. Київ, 2010. 19 с.

2. Жарков Я. М., Петрик В. М., Присяжнюк М. М. Історія інформаційно-психологічного протиборства: підручник; заг. ред. Є. Д. Скулиша. Київ: Нац. акад. СБ України, 2012. 212 с.

3. Крутских А. О., Федоров А. К. О международной информационной безопасности. М.: Слово, 2008. 234 с.

4. Романчук О. Як перемогти в інформаційній війні?

Radio Свобода. 2017. Ц^:

<http://www.radiosvoboda.org/a/25364538.html>

Танцюра О.С., доцент кафедри цивільного права та процесу Юридичного інституту Національного авіаційного інституту, кандидат юридичних наук

ДО ПИТАННЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ
ВІТЧИЗНЯНОЇ ОСВІТИ

Європейська спрямованість вітчизняної державної політики обумовила значний поштовх щодо внутрішніх структурних реформ, удосконалення університетського менеджменту, підвищення авторитету вищої освіти тощо.

Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року (далі - Національна стратегія) стала одним із основоположних документів останніх років, прийняття якого не тільки дозволило зацентрувати увагу на існуючих проблемах національної системи освіти. Він також визначив основні напрями розвитку, спрямовані на

підвищення якості і конкурентоспроможності освіти в нових економічних і соціокультурних умовах, прискорення інтеграції України у міжнародний освітній простір [4].

Серед основних проблем та ризиків, пов'язаних з реалізацією Національної стратегії визначено, зокрема, такі як обмеженість доступу до якісної освіти, недостатній рівень освітніх послуг та подальшого працевлаштування випускників, низький рівень фінансового, технічного забезпечення, впровадження інформаційно-комунікаційних технологій та інформатизації освіти, зниження загального культурно-морального рівня молоді та багато іншого.

Такі проблеми вимагають переорієнтації державної політики у сфері освіти, реалізацію нових підходів та стимулів у забезпеченні діяльності педагогічних та науково-педагогічних працівників, забезпечення доступності освіти та подальшої самореалізації й працевлаштування освітянської молоді. Саме ці проблеми стають визначальним фактором для багатьох сучасних студентів не тільки у процесі вибору напряму професійної освіти, але й при обранні відповідного навчального закладу.

Таким чином, все більше актуалізується проблематика інтернаціоналізації освіти. Визначення інтернаціоналізації було запропоновано професором одного з канадських університетів (Торонто) Джейн Найт. Вона відзначила, що інтернаціоналізація - це процес інтеграції міжнаціонального, міжкультурного та глобального виміру з цілями, функціями і організацією надання освітніх послуг. По суті, це процес змін, адаптований до індивідуальних потреб та інтересів кожного вищого навчального закладу [2].

Як вважають експерти, «незважаючи на зовнішній тиск глобалізації та регіоналізації, характер і напрям інтернаціоналізації вищої освіти в окремо взятій країні залежить від сформованих там уявлень і очікувань. Процес інтернаціоналізації вищої освіти повинен розглядатися з урахуванням багатовимірності політичних, соціально- економічних, культурних та академічних аспектів, які впливають на нього, а також на глобальному, регіональному та національному рівнях з урахуванням впливу глобалізації та регіоналізації. Кожен з цих елементів матриці дозволяє по-новому підійти до розуміння ролі і функції інтернаціоналізації» [5].

Разом із цим, процес інтернаціоналізації освіти має своїм наслідком і деякі негативні аспекти, які значно пригнічують розвиток вітчизняної освіти та науки. Так, мова йде про студентську міграцію, яка щороку збільшується та набуває поширення серед української молоді. Постійно зростає число українських студентів в університетах Польщі, Німеччини, Канади, Італії, Чехії, Австрії та ін. Підтвердженням цьому є статистичні дані, представлені незалежним аналітичним центром СЕБОБ. Ця організація здійснює дослідження державної політики та суспільних процесів у сферах освіти, міграції та міського розвитку. Співпрацюючи з багатьма національними державними установами та вищими навчальними закладами, центр CEDOS щороку збирає та аналізує дані про кількість українських громадян, які навчаються у закордонних університетах. Так, наприклад, за останніми даними динаміка зростання кількості українців в іноземних університетах з 2009 по 2016 роки склала 176%. Якщо порівнювати два останні роки, то приріст складає майже 20% або ж 10 934 осіб. За

прогнозами на 2017 рік, очікувана кількість склала щонайменше 72 000 українських громадян.[6]

Також слід відзначити, що українські студенти не конкурентоздатні на міжнародному ринку праці, в недостатній мірі володіють іноземними мовами або ж не володіють зовсім. Крім того, міжнародні вимоги роботодавців є занадто високими. Примітно, що сучасні престижні компанії, які займають провідні позиції на бізнес-ринку України, часто віддають перевагу студентам, що мають міжнародний диплом або сертифікат, який підтверджує проходження практики за кордоном. Такий стан речей можна пояснити тим, що вища освіта в Україні має теоретичне спрямування, а молоді фахівці не отримують необхідний рівень практичних навичок роботи, погано зорієнтовані у практичному застосуванні багатьох норм та положень нормативних та інших актів, які регулюють різні сфери професійної діяльності.

Відтак, вчорашній студент не відповідає сучасним вимогам ринку праці і опиняється у складній ситуації, не може самореалізуватися, застосувати отримані знання. Він змушений шукати роботу поза межами отриманої спеціальності. Нажаль, чіткої статистики, яка б підтверджувала ці дані в Україні немає. Однак, аналітична компанія “Навігатор” у 2012 здійснила окремі дослідження з цієї проблематики та підрахувала, що 68 % людей в Україні не працюють за спеціальністю [1].

Важливим фактором для надання переваги іноземним вишам залишається і неспроможність придбати власне житло, а отже під загрозою й питання забезпечення належних умов для побудови нової молодії сім’ї. Низька заробітна плата молодих спеціалістів, негативний бізнес- клімат в країні, а також високі кредитні ставки та

надвисока ціна на житло для багатьох стають ключовими при виборі перспективної вищої освіти.

Що ж привертає увагу сучасної студентської молоді до іноземних вишів? Перш за все, видається, що навчання за кордоном є безкоштовним або ж дешевшим, аніж в Україні. Також вважається, що найкращі перспективи мають найбільш розумні студенти або випускники шкіл. Та найбільш перспективним фактором були й залишаються можливості працевлаштування студентів за кордоном, достатній рівень фінансового забезпечення та благополучна реалізація молодих фахівців з подальшою міграцією.

Отже, така ситуація набуває загальнодержавного масштабу і дедалі більше ускладнюється з огляду на значні інтелектуальні втрати. Беручи до уваги існуючі кризові політичні та економічні обставини в Україні, подолання студентської міграції та інтернаціоналізація вітчизняної освіти видається надскладним завданням. Формуючи національну політику щодо розвитку освіти, слід брати до уваги не тільки кількісні, але й якісні показники, оскільки міграція кваліфікованої молоді тягне за собою й зниження показників репродуктивної частини населення та кваліфікованої робочої сили. По суті, студентська молодь - це особлива соціальна група молоді, яка представляє собою «майбутнє в сьогоденні», вона є провідником цінностей у майбутнє, тобто визначає, яким буде це майбутнє. Вона виступає як інноваційний резерв суспільства в цілому, який концентрує у своїх поглядах та ідеях потенцію майбутніх політичних, культурних і економічних перетворень [3].

Отже, при формуванні сучасної державної політики щодо розвитку конкурентоспроможності та інтернаціоналізації освіти, слід орієнтуватися, перш за все,

на можливість самореалізації студента, його подальших перспектив щодо працевлаштування за спеціальністю, належний рівень фінансового забезпечення молодих спеціалістів. Цьому сприятиме підвищення авторитету вищої освіти в Україні, модернізація системи освіти, її переорієнтація з теоретичного на практичне спрямування, державна підтримка університетів, збалансованість освітніх спеціальностей з потребами вітчизняного ринку праці, забезпечення стабільної зайнятості молоді, а також доступність та відкритість ринку житла. Такі заходи у сукупності не тільки зменшать студентську еміграцію, але й стануть мотивуючими чинниками при виборі вищої освіти, відкриють широкі перспективи для розвитку та самореалізації молоді в Україні, а отже, й піднімуть на новий рівень як економічну, так і інтелектуальну складову вітчизняного ринку праці.

Список використаних джерел:

1. 68% людей в Україні спеціальності. Результати опроса. ЦА: <http://www.navigator.lg.ua/artide.php?textname=opros#metka30>
2. Джейн Найт. [Пять истин об интернационализации](#) // «Международное высшее образование». ЦЯБ: <http://ihe.nkaoko.kz/archive/291/2505/>
3. Звіт про результати дослідження міграційних настроїв студентів Львова. /Л.Ключковська, Ю.Марусик, О.П'ятковська. - Львів, 2014. - с.4. ЦА: <http://miok.lviv.ua/wp-content/uploads/2015/03/zvitpj.pdf>
4. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року: Указ від 25.06.2013 № 344/2013. Президент України. иЯБ: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>
5. Роджер Яп Чао-мл. Интернационализация высшего образования в парадигме «идеализм - утилитаризм» //

«Международное высшее образование» - русскоязычная версия информационного бюллетеня International Higher Education (Бостонский колледж, США), НИУ ВШЭ. - 2015, № 78, с. 9.

6. Стадний Є. Українські студенти за кордоном: факти та стереотипи. URL:

<https://cedos.org.ua/uk/osvita/ukramski-studenty-za-kordonom-fakty-ta-stereotypy>

*Перепелиця Н.В., здобувач кафедри
теорії держави та права Національної
академії внутрішніх справ*

СПІВВІДНОШЕННЯ ПРИНЦИПІВ ПРАВА ТА ЮРИДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

Принципи права пронизують все правове життя суспільства, відбивають увесь зміст та процес застосування права. Принципи права також мають визначний вплив на процес підготовки нормативних актів, виступають у якості фундаменту для реалізації як окремих норм чи галузей права, так і всієї системи права. Як слушно зауважив С.П. Погребняк, під основоположними принципами права слід розуміти систему найбільш загальних і стабільних імперативних вимог, закріплених у праві, які є концентрованим виразом найважливіших сутнісних рис та цінностей, що притаманні цій системі права, і визначають її характер і напрями подальшого розвитку [2].

Підкреслимо, що принципи права відіграють важливу роль не тільки у процесі створення права, але й у процесі його реалізації, втілення. Вони сприяють